

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 400 Lei

Director: Pr. N. VASIU

Redacția și Administrația:
ALBA-JULIA, Str. Avram Iancu 3

„Biserica lui Hristos zidește când alte puteri surpă“ Un mare praznic al Românilor ortodocși din Ardealul cedat

Sfințirea bisericii ortodoxe din Bistrița. Hirotesia noului protopop al tractului Bistrița. Solidaritatea Românilor din Ardealul ocupat.

Și natura, ca și istoria popoarelor, are anotimpuri. Dar s'a observat că, chiar în decursul unui anotimp, pot să fie zile care se potrivesc mai bine la o altă dată, decât atunci când se ivesc. Frigul în miez de vară poate distrugă recolta unui an de muncă, precum căldura în toiu iernii, poate să vrăjească bucuria zilelor de primăvară.

Este aproape un an decând, peste Ardealul nostru drag, s'a abătut anotimpul înghețului, silind suflătele bieților Români să se retragă la căldura căminelor singuratic. Gerul aspru, venit pe neașteptate, a izolat om de om și părea că, de groaza năpraznicului popas al vremii, s'a întrerupt orice legătură între ținuturi.

Dar iată că Dumnezeu începe să schimbe cursul vremii și pe cerul României apar semne de îndreptare. Zilele vestitoare de primăvară se înșiruie tot mai multe în salba timpului ca să se înfiripe din nou în viață comună și de intensă solidaritatea frățescă, pe care urgia vremii a alungat-o.

Semnele acestea se arată, cum a fost de altfel și altădată în trecut Ardealului, în primul rând pe tărâmul vieții bisericești. Căci Românul este înainte de toate om al religiei și apoi al aspectului pozitiv al vieții. Concepția sa religioasă este izvorul la care se adapă toate celalalte manifestări ale vieții de relație și dacă acest izvor este plin, încât poate să se și reverse și să adape cu apă dătătoare de viață câmpul întins al organismului său etnic, atunci faptele răsar și cresc, aducând roduri însutite.

Dela frații noștri din Ardealul

ocupat, până pela sfârșitul lunii Aprilie a. c. am putut afla puține fapte care să ne indice că gerul năpraznic al primelor zile de iarnă a mai cedat. Din Aprilie începând, însă au trecut granița tot mai evidente acte de curaj inițiate de Biserica noastră dreptmăritoare.

La început în Cluj, apoi în Oradea, ca centre orășenești, s'au înfiripat manifestări religioase impunătoare.

Fiind făcuți primii pași, Biserica s'a îndreptat apoi spre sate. Lângă Cluj, în comuna Luna de sus, s'a făcut, tot din inițiativa și cu prezența P. S. S. episcopului nostru Nicolae, o mare sărbătoare religioasă, a cărei ecou s'a răspândit în toate satele românești din jur.

În sfârșit, după o astfel de chibzuită pregătire, s'a ajuns la cea mai impunătoare praznuire românească ținută sub stăpânire străină, când la 29 Iunie a. c. s'a sfințit marea biserică ortodoxă din Bistrița.

Sfințirea s'a făcut de P. S. S. episcopul Nicolae al Clujului, asistat fiind de consilierii eparhiali dr. V. Sava și L. Curea, protopopii I. Maloș și Victor Mureșan și de un mare sobor de preoți.

P.S.S. Episcopul Nicolae Colan

Construcția bisericii a început în anul 1926 și s'a terminat în 1937. Foarte prețios este iconostosul ei.

La slujba sfințirii au participat și autoritățile ungurești. Cu prilejul liturghiei arhierestice a fost hirotesit protopop Pr. Victor Mureșan, vrednicul administrator protopopesc, care a depus o deosebită râvnă pentru terminarea construcției bisericii și pentru sfințirea ei în mijlocul unor festivități de proporții naționale

Prea Sfinția Sa episcopul nostru Nicolae a rostit apoi aceasta mult grăitoare și instructivă predică:

Lubiții mei fii sufletești,

Indoit praznic ne 'nseninează sufletele. Căci creștinătatea răsăriteană pomenește asfăzi, cu cinstirea cuvenită, pe Sfinții Apostoli Petru și Pavel, cari s'au săvârșit din viață mucenicește - pentru Hristos și pentru izbăvitoarea lui lege.

Amândoi au fost stâlpi puternici ai Bisericii zidite pe „Peatra din capul unghului“ care este Hristos. De aceea Biserica luptătoare îi învrednicește de aceeași laudă și-i pomenește cu simțământul aceleiași evlavii sfinte.

Cu toate că n'au fost purtătorii acelorasi daruri, în rânduiala timpului Petru a fost cel dintâi chemat la apostolie, iar Pavel ce

din urmă. Petru se trăgea din viață modestă, îndeletnicindu-se cu pescăritul, iar Pavel avea obârșie boierească de fariseu, ajungând—după îndelungată trudă cărturărească „tare'n Scripturi“. Petru era un suflet simplu, cinstitor al Legii și al părinților datini; predica lui o alcătuia nemeșteșugita mărturisire a lui Hristos și săvârșirea de minuni în numele Izbăvitorului; iar Pavel se gâlcevea și cu filosofii vremii, vestind cu nesămuită putere și iscusință pe Hristos cel răstignit și înviat — chezășia învierii tuturor celor ce cred în El. Petru a propovăduit în mijlocul neamului său — fără să uite pe fiii altor nații, — iar Pavel a chemat la mântuire „neamurile“ păgâne fără să-și uite proprii săi frați de sânge. Drumul vieții sfântului Petru are multe cotituri și valuri; încins în flacăra iubirii de Hristos, Petru se însufletește și e muncit de îndoeli, face mărturisiri de înfocată credință, dela care cade prin tăgăduitoare mărturisiri — și iar se ridică la eroica dragoste de Hristos, căindu-se cu lacrimi amare de clipele slăbiciunii sale. În viața sfântului Pavel nu există nici o crepătură ce-ar purta urmele un r îndoeli. Ea a fost dreaptă, eroică de dreaptă până la capătul ei.

Amândoi s'au împretnat însă în caldă iubire de Hristos și în slujirea nației din care s'au ridicat amândoi încununându-se în aceeași zi — 29 Iunie anul 67 — cu laurii nevestejiți ai morții mucenicești. Fiind deopotrivă de mari — Biserica îi pomenește cu aceeași cinstire, ca pe niște bravi ostași ai lui Hristos și ca pe niște neînvechite pilde de sfințenie luptătoare.

Din corturile luminoase ale cereștii mării de care s'au învrednicit, ei ne povățuesc și ne ajută, ca și noi să luptăm „lupta cea bună“ — păzind credința într-o care ne-am botezat și n

(Urmare în pag. II.)

Un mare praznic al Românilor ortodocși din Ardealul cedat

(Urmare din pag. 1.)

care au trăit cu cinste strămoșii noștri.

Dar și un alt praznic ne-a adunat astăzi la rugăciune: este stințirea prin arhieru a măreței biserici, pe care vrednicii bistrițeni de lege ortodoxă și-au durat-o, cu multă osteneală și jertfă, ca să le fie cetate nebriuită sufletului lor și vatră de lumină, de căldură, de mângâiere și de întărire pentru toți câți se vor apropia cu cvlavie de altarul ei sfânt.

Bucuria praznicului învăluie însă pe toți Români Ardealului și sus, de aci mulțimea oaspeților cari au venit din toate părțile. Prezența lor la acest praznic este un îmbucurător și mare simbol al frăției care ne unește indisolubil.

Sunt de față și reprezentanții confesiunilor surori întru legea lui Hristos — și al autorităților civile și militare. În cinstirea de care ne-au învrednicit cu acest prilej eu văd semnul senin al solidarității creștine, care se cuvine să ne închege într'un singur front de luptă împotriva hulitorilor lui Dumnezeu. E, încă o dovadă, că biserica lui Hristos împreună și acolo unde alte puteri despart, că ea zidește atunci când alte puteri surpă.

Tuturora le mulțumesc din suflet pentru creștineasca lor ținută față de noi — și rog pe bunul Dumnezeu să binecuvinteze cu roduri bogate rugăciunile noastre de astăzi — înălțate și pentru bunăliniștea văduhurilor, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vreme de pace.

Cuvintele de mare simțire românească și creștinească ale iubitelui arhieru au avut un răsunet pe care nimic nu-l va putea scoate din conștiința mulțimii de Români.

Căci festivitățile dela Bistrița din Ardealul ocupat au o semnificație unică.

În această zi s'au aflat acolo, într'o perfectă înfrățire, toți bunii Români, fără deosebire de confesiune și fără deosebire de stare socială.

În procesiune au venit toți credincioșii greco-catolici din Bistrița și jur, cu preoții lor în frunte, întocmai cum s'au adunat și toți Români ortodocși din ținutul Bistriței.

Dar nu numai intelectualii și țărănimea acestui ținut a fost de față la marele praznic al Bisericii, ci, spre a înfățișa în adevărata sa realitate solidaritatea națională a Românilor ardeleni, au venit și reprezentanții autorizați ai vieții publice românești din Ardeal, în frunte cu animatorul de totdeauna a ideologiei naționaliste, d-l dr. Emil Hașegan din Cluj.

Români din Ardealul de Nord au făcut deci un pas important pe drumul afirmării lor ca națiune conștientă de drepturile sale.

Și pentru a se arăta mai bine valoarea și țaria unui ideal în a cărui realizare ei cred, Biserica, adunându-i, le-a arătat, printr'un exemplu viu, puterea constructivă a credinței.

Părerea I. P. S. S. Patriarh Nicodim despre unirea celor 2 Biserici românești

Presa românească a reprodus prescurtat acum câteva zile, un articol publicat de gazetarul Terranova în ziarul „Giornale di Genova” sub titlul: „Vizită la patriarhul ortodox al României”.

Numitul ziarist a pus I. P. S. S. Patriarhului Nicodim diferite întrebări. I. P. S. S. Patriarhul i-a răspuns, vorbind la început despre sentimentul religios al poporului român, arătându-i că creștinismul românesc este de 20 secole, încât acest popor are siguranța propriei sale religii.

D. Terranova a întrebat după aceea care sunt explicațiile faptului că Biserica română este autocefală și care sunt raporturile ei cu celelalte biserici ortodoxe. — Întrebare la care Patriarhul a răspuns amintind că în toate timpurile reprezentanții Bisericii ortodoxe din Principatele Românești s'au declarat autonomi față de patriarhul din Constantinopol pe care îl recunoșteau totuși ca for conducător al ortodoxiei din țările românești, așa cum catolicii independenți de statul în care sunt încadrați depind spiritualmente de Papa.

La întrebarea care sunt raporturile Bisericii române cu politica, armata și tineretul, Patriarhul a răspuns:

„Fiind o biserică națională, biserica noastră se simte îndreptățită să participe la viața politică și socială și la problemele de asistență publică care se desfășoară în țară”.

Patriarhul vorbește apoi de învățământul religios încredințat în statul român preoților și despre tineretul român, pentru care găsește accente calde și emoționante.

După aceea Patriarhul a vorbit în cuvinte de mare admirație despre Italia și Ducele Mussolini. Întrerupt fiind de o nouă întrebare a autorului acestui interviu: Care sunt raporturile dintre Biserica ortodoxă și cea catolică și dacă ar posibil o fuziune a celor două confesiuni, a răspuns:

„Raporturile sunt foarte bune din toate punctele de vedere, dar nu se prevede încă posibilitatea unei eventuale contopiri a Bisericii ortodoxe de cea catolică — a răspuns Patriarhul. — fiindcă spiritului religios român îi convine mai mult credința pe care până acum a experimentat-o. Când cele două biserici vor atins cele mai înalte rezultate posibile, când își vor fi atins scopurile greu de realizat, atunci cele două biserici se vor uni automat, fiindcă amândouă sunt instrumente ale Divinității”.

Cum vede un scriitor german poporul rus de azi

Romancierul german Bruno Brehm a publicat de curând un articol despre poporul rus, așa cum l-a văzut el acum pe frontul de răsărit.

Scriitorul Brehm își publică părerea în ziarul „Voelkischer Beobachter”, făcând o comparație între generația de ostași cunoscută la 1914, când el căzuse prizonier și între cea de acum, înfățișată de prizonierii ruși.

Am întâlnit acum, scrie Brehm, lungi coloane de prizonieri. Zadarnic căutam pe rusul de altă dată, cei cari treceau acum prin fața mea înfățișau ceva străin și nou, cum nu mai văzusem. Nu mai erau ruși de odinioară pe cari îi știam de pe vremea când eram prizonier sau pe cei din Boemia. Erau oameni cu desăvârșire alții. Nu mai aveau fețele de odinioară. Aveau piepturi strâmte, nu mai vorbeau. În locul țărânilor vânjoși de odinioară, am văzut un popor degenerat. Ici și colo, ochii lor mă străpungeau cu o ură nestăpânită. Privirea se oprea asupra unor fețe care purtau pecetea bestialității.

În vremea când am fost pri-

zonier nu am văzut numai ruși care se rugau. Am văzut atunci fețe comune. Dar printre ruși de atunci am zărit și fețe de țărâni blânzi, de medici cuminiți, de ofiteri îngrijiți.

Din toate acestea nu se mai găsește nimic. Tot ceea ce făcea pe vremuri valoarea acestui popor s'a stins, a fost stărpit.

Chipurile cele mai expresive sunt astăzi cele ale tătarilor și kirghizilor, cari par a se fi sustras mai bine degradării.

Ruși de odinioară au dispărut, ei nu mai știu să zâmbescă. A pierit râsul.

Este o priveliște înfiorătoare să ai în fața ta un popor cărui i s'a smuls sufletul. Dacă aceasta este cultura proletară, ne aflăm în fața unei crime din cele mai mari din câte s'au săvârșit dealungul istoriei omenirii.

Mă întreb dacă acest popor se va putea însănătoși vreodată. El arată astăzi bolnav, decăzut, bătut și violentat. Dacă îi privești și se impietreste sufletul. Dacă întorci privirea, te cutremură ca și cum te-ar cutremura frigiditatea.

Cerc religios în Cerghid

În ziua nașterii Sf. Ioan Botezătorul s'a ținut în fruntea parohiei Cerghidul mare cercul religios. În marea citorie a lui Ioan Oașa, soborul preoților cercului religios alcătuit din cele cinci parohii rămase pe teritoriul României, după cedarea Tg. Mureșului, a săvârșit Utrenia urmată de Sf. Liturghie, sfințirea apei și binecuvântarea clopotelor, având în frunte pe Prea Cucernicul Protopop Stavrofor Ștefan Russu, pensionar.

După cetirea Sf. Evanghelii a predicat Păr. Dumitru Sângeorjean din Petca, despre Pregătirea căii Domnului prin proorocii Vechiului Testament. Predica a fost documentată și bine expusă, lămurind pe credincioși asupra rolului însemnat pe care l-au avut proorocii V. T. în iconomia mântuirii.

La priccasnă Pr. Olimpiu T. Bucin din Vidrăsău a rostit o cuvântare despre prigoane deslănțuite de poporul iudevesc împotriva creștinilor, începând cu vremea Mântuitorului și culminând în cea mai cumplită prigoană, a judeo-bolșevismului de astăzi, arătând că lupta dusă acum de neamul nostru împreună cu marele popor german, este o luptă sfântă, o luptă pentru crucea lui Hristos.

După masă la orele 4 s'a săvârșit, tot în sobor, vecernia, la sfârșitul căreia a vorbit Păr. Matei Morușca, președintele cercului, despre adevărata trăire creștinească, care este trăirea după poruncile Domnului și cercetarea casei Lui.

Cuvinte de mângâiere și îmbărbătare a rostit Prea Cucernicul Protopop Ștefan Russu, înfățișând suferințele din trecut și de astăzi ale credincioșilor și slujitorilor Bisericii noastre sub jugul străin.

Împărtășește ascultătorilor adâncă sa convingere, că până la urmă dreptatea neamului nostru va birui, iar bucuria regășirii tuturor fiilor neamului, în granițele aceleiași țări pe pe veci unite, va șterge lacrimile de suferință ale trecutului.

Ultimul cuvânt este cel al preotului local Ioan Sănmărghișan, care mulțumește P. C. Protopop Ștefan Russu, pentru dragostea arătată preoților și credincioșilor parohiilor pe care le-a povățuit ca protopop vreme de 39 ani, participând la cercul nostru religios. Tot astfel mulțumește și celorlalți Cucernici preoți pentru participarea la sf. slujbe și pentru prețioasele îndrumări duhovnicești împărtășite credincioșilor făgăduind în numele păstorilor săi că sămânța bună, aruncată în inimile lor primitoare, va aduce roadă îmbelșugată.

Pr. Olimpiu T. Bucin

Adunarea consiliului plenar al Vicariatului ortodox din Alba-Iulia

Se știe că în urma cedării Ardealului de Nord, Eparhia ortodoxă română a Clujului s'a împărțit în două, trecând jumătate sub stăpânire străină, iar 205 parohii, organizate în 8 protopopiate și cu 200.000 de credincioși au rămas în țara liberă.

Pentru conducerea administrativă a acestui organism bisericesc s'a instituit un Vicariat, cu sediul în Alba-Iulia.

Instituția aceasta, având ca organ conducător un consiliu compus din 3 clerici și 6 mireni, s'a înființat la 6 Septembrie 1940 din interese bisericești superioare, dar cu caracter vremelnic, până la reîntregirea Eparhiei Clujului.

Vicariatul s'a dovedit a fi deosebit de util intereselor bisericești, mai ales că episcopul canonic, P. S. S. Nicolae Colan al Clujului, în tot acest răstimp, n'a avut puțința să conducă personal această parte din eparhia sa.

Implinindu-se în curând un an dela înființarea sa, Vicariatul a trebuit să satisfacă nu numai trebuințele administrative organice, ci să se și consolideze, organizându-și toate serviciile necesare bunului mers al eparhiei, lipsită de soliditatea efectivă a episcopului titular, rămas să apere și să susțină interesele Bisericii ortodoxe române din Ungaria.

Și pe cât de important din punct de vedere bisericesc și național este rolul P. S. S. episcopului Nicolae al Clujului în Ardealul cedat, pe atât de mult simțită este lipsa P. S. Sale în această parte a eparhiei sale.

Căci greutățile au fost și la început și sunt și astăzi deosebit de mari, mai ales că timpul de după arbitrajul dela Viena a ridicat atâtea probleme nebănuite chiar și în viața bisericească, încât răspunderea pentru soluțiunile date reclamă o deosebită circumspecțiune și prevedere.

Este meritul consiliului vicarial de a fi putut merge pe un drum plin de realizări și mai ales al conducătorului acestuia, P. C. S. Pr. Alexandru Baba, protopopul din Alba Iulia, care având delegația de a fi președintele Vicariatului, cu tact, destoinicie și zel deosebit a izbutit să ducă greaua sarcină spre mulțumirea întregii preoțimi și să-i dea un prestigiu unanim recunoscut acestei instituții.

De un deosebit folos au fost însă sfaturile părintești și bunăvoința I. P. S. S. mitropolitului Nicolae al Ardealului, în drumătorul și apărătorul Vicariatului nostru.

Spre a pune în curent preoțimea Vicariatului și turma credincioșilor cu munca îndeplinită în timpul celor 10 luni, s'a convocat pe ziua de 24 Iulie a. c. o adunare plenară a consiliului, luând parte și protopopii.

Ședința s'a deschis la orele 10 dim. în Palatul Reuniunii Meseșiștilor din Alba Iulia.

Președintele Consiliului Vicarial, P. C. S. protopopul Al. Baba a deschis adunarea, arătând activitatea desfășurată și condițiunile precare în care a fost nevoit Vicariatul să lucreze până acum.

S'a prezentat apoi raportul general despre activitatea Vicariatului dela înființarea sa și până la 30 Iunie a. c.

Raportul în format mare și frumos tipărit, cuprinde istoricul Vicariatului, precum și munca secției bisericești, culturale și economice a consiliului vicarial. Referent al chestiunilor cuprinse în raport a fost P. C. S. dr. Seb. Stanca, consilier eparhial.

Diferite probleme de natură bisericească și administrativă au prezentat consilierii vicariali P. C. prot. Romul Popa și N. Vasiu.

Propuneri judicioase și concludente au făcut și d-nii consilieri dr. Valer Moldovan și dr. Lazar Chirilă, dr. Petru Meteș, dr. Adrian Dărămuș și dr. Remus Furdul.

S'a remarcat cu o deosebit accent mai ales faptul că deși Ministerul Cultelor a recunoscut dela început Vicariatul, totuși n'a luat încă în bugetul Statului Serviciile sale centrale și astfel funcționarii și consilierii nu primesc salariile corespunzătoare funcțiunilor pe care le îndeplinesc, ci numai salariile de preoți refugiați.

Consiliul plenar a aprobat, după o temeinică cercetare, administrarea diferitelor fonduri create de Vicariat, și a constatat cu satisfacție că, deși fondul ajutorului de înmormântare a rămas la Cluj, totuși din cotizații și taxe s'a putut înjpeha într'un timp atât de scurt un nou fond, încât să se poată acorda ajutorul de înmormântare în 7 cazuri, în suma de 288.402 lei.

În toate privințele activitatea conducerii Vicariatului a fost de o valoare reală și deosebit de importantă.

Adunarea Vicariatului a avut deci darul să lumineze calea ce trebuie urmată, până la sosirea marelui clipe a reîntregirii eparhiei Clujului.

N. V.

P. S. Sa episcopul Policarp al Americii în mijlocul preoților din protopopiatul Alba Iulia

Cercul religios din Tibru

Neamul nostru românesc se află acum angajat în lupta pentru înlăturarea idealului național, bazat pe dreptate socială, libertate politică și națională cu o unitate națională deplină și veșnică.

În această luptă oastea Țării, dela hotarul din spre Soare Răsare și cu oastea lui Hristos, cea dinlăuntrul Patriei, se află unite într-o sforțare comună de-a alunga pe crotopitorul gheii strămoșești și profanatorul locașurilor noastre sfinte. Biruințele dobândite de soldații noștri, care se luptă cot la cot cu soldații germani, sub comanda viteazului nostru General Ion Antonescu, Conducătorul Statului, ne-au umplut sufletele de bucurie știind că frații noștri din Bucovina și Basarabia, din nou se află eliberați din robia vrăjmașului care nu s'a mulțumit să ia omului numai dreptul de proprietate asupra bunurilor materiale — trecătoare ci și bunul sufletesc — vecinic: credința în Dumnezeu.

Strădania pe care Biserica noastră o depune pentru izbândă de acum a neamului, se poate vedea la toate slujbele ce le oficiază fiecare preot în parohia sa, cât și cu prilejul acelor slujbe pe care le fac preoții în sobor, când se întrunesc la Cerc religios, constituind un adevărat front duhovnicesc.

Preoțimea ortodoxă română a Cercului religios Ighiu din protopopiatul Alba Iulia s'a întrunit Duminică 20 I. c. în parohia Tibru.

Insemnătatea întrunirii în sobor de aici, acum e mărită și de înalta prezență a P. S. S. Episcop Policarp al Americii, care adeseori ia parte la slujbele ce se fac.

Cu acest prilej P. S. S. Episcopul Policarp a fost asistat de C. preoți Petru Circo președ. Cerc. religios Ighiu, Nicolae Munteanu-Cricău, Emil Ghiaja-Telna, Ion Pop-Craiva, Mircea Fodorcan-Bucerdea Vinosă I, Ștefan Jurca-Tibru, Dumitru Bogdan-Bucerdea Vinosă II și Aurel Velea-Ighiel; săvârșind următoarele servicii: Parastas pentru odihna sufletelor Regelui Ferdinand I, Regina Maria, a preoților care au slujit la acest Sfânt Altar și a eroilor neamului din războiul mondial și de acum.

Maslu, pentru sănătatea popoului localnic și a tot neamului românesc.

Te-Deum, ca rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu pentru binefacerile trimise asupra neamului nostru românesc prin eliberarea provinciilor Bucovina și Basarabia.

La sfârșitul acestor servicii P. S. S. Episcopul Policarp a rostit o cuvântare magistrală în care a tălcuit evanghelia zilei punându-o în legătură cu evenimentele actuale și stăruint asupra datoriei pe care o avem ca fii ai Bisericii Domnu-

lui de-a ne iubi unii pe alții. Și mai ales acum când soldații noștri, în iubirea lor de Neam își fac cu prisosință datoria, cându-și chiar viața, noi cei rămași acasă suntem dator să ajutăm pe cei lipsiți ca să le ușurăm necazul.

Un adevărat balsam de mângăere și întărire au fost toate aleele povățuirii ce le-a grăit popoului care ascultă cu multă luare aminte, deși era trecut de ora 2 d. m.

După aceasta întreg poporul a fost uns cu untul de lemn sfințit.

La casa C. păr. Ștefan Jurea a urmat o agapă, unde am avut în mijlocul nostru pe P. S. S. Episcopul Policarp.

De aici am plecat spre casele noastre mulțumiți că „misiunea a fost îndeplinită” și în această zi.

Preot A. Velea

No. 2646—1941.

COMUNICAT

Spre știința preoților și credincioșilor noștri comunicăm următoarea adresă a Serv. M. O. N. T. și A. P. trimisă cu actul No. 39.325—1941 a Min. Cultelor:

Comandamentul Apărării Aeriene a Teritoriului ne aduce la cunoștință că Marele Cartier General cu ordinul No. 5332 din 30 VI. 1941 face cunoscut:

Ultimele informațiuni referitoare la procedeele de acțiuni ale aviației sovietice semnează unele trucuri folosite de aviatorii sovietici, pentru a induce în eroare armata și populația civilă și produce cât mai multe pierderi.

Astfel, avioane sovietice, purtând ca insignă crucea neagră germană sau tricolorul românesc și zburând la mică înălțime, au mitraliat munitorii depe câmp și trupa, aceștia crezând că sunt avioane românești sau aliate, nu s'au adăpostit ci le-au făcut diferite semne de simpatie.

S'au produs în acest fel oarecare, morți și răniți în regiunea Dorohoi.

Spre a nu cădea victimă acestor procedee neioale, atât trupa cât și populația civilă se va adăposti sau culca la teren imediat ce se aud sau se văd avioane, indiferent dacă se disting sau nu naționalitatea avioanelor. Poziția de adăpostire nu se va părăsi decât după îndepărtarea avioanelor.

Alba Iulia, 22 Iulie 1941.

Președinte:
Pr. AL. BABA

Secretar:
Pr. T. CIURUȘ

Războiul Sfânt

Din prima zi, iureșul plin de avânt al oștilor creștine împotriva bolșevicilor, a primit numirea cunoscută de războiul sfânt. El este războiul Neamului Românesc, pentru dezrobirea fraților noștri căzuți, în cea mai neagră robie. Jugul sovietic vreme de un an a sugrumat ființa și viața scumpilor noștri frați. Dar ziua mântuirii s'a arătat. La glasul arhanghelului ziditor de țară nouă, ostașii noștri miruiți cu putere de sus, au început lupta sfântă pentru reîntregirea hotarelor țării. Prin sângele lor, care se varsă pe pământul strămoșesc, ei spală rușinea de pe fruntea neamului nostru.

Războiul nostru este pentru dreptate și libertate. Prin victorie și faptele de arme ale ostașilor noștri, ranele de pe trupul țării încep să se vindece. Românismul primește viață nouă și un sentiment de adâncă mândrie națională renaște în toate cugetele românești. Cu sabia de oțel a ostașilor, se despice viitorul și așezarea pe vecie a neamului.

Am fost umiliți ca să ne înălțăm. Ne-am frânt durerea în suflăt, ca să biruim prin puterile ei. Am fost îngropați într'un mormânt vremelnic, ca să înviem născuți din nou. Am fost trecuți prin cuptorul încercărilor, ca să ne călim suflătul în virtuțile strămoșești, pentru vremurile mari de azi. Dumnezeu este cu noi, cu toți fiii neamului, în toate împrejurările vieții noastre. „Dacă Dumnezeu este cu noi, cine este împotriva noastră” — zicem cu sf. Apostol Pavel.

Binecuvântat fie Dumnezeu și lăudat în toate zilele vieții noastre, pentru toate câte ne-a dat nouă!

Războiul sfânt mai este cruciada creștinătății din Europa în contra fiarei apocaliptice despre care citim că și-a deschis gura sa spre hule asupra lui Dumnezeu ca să hulească numele lui și pe ceice locuiesc în cer (p.Aoc. 15, 6).

Fiara aceasta, este religia urii și a distrugerii, a forței și a crimei. Ce apropiere poate să fie între religia dragostei, a înfrățirii, a păcii și a milei, care este creștinismul. De sigur nici una. Sunt două concepții diametral opuse. „Comunismul neagă pe Dumnezeu, religia îl afirmă. Comunismul tăgăduiește suflătul, religia ființează prin el. Comunismul neagă existența unei vieți viitoare, creștinismul trăiește din existența acesteia. Comunismul neagă necesitatea mântuirii, religia s'a născut și trăiește în vederea acesteia.

Comunismul elimină pe Dumnezeu din lume, creștinismul nu poate concepe lumea, decât sub permanenta prezență și guvernare a lui Dumnezeu în lume” (I. Gh. Savin: Comunism și creștinism).

Tot ceace se manifestează sub forma aceasta de negare a concepției religioase și morale creștine, este o religie a urii, și a distrugerii și trebuie să dispară mai curând sau mai târziu.

Căci, negându-se valoarea Adevărului Absolut, se neagă și valoarea personalității omenesti. Pentru că omul nu este numai o unitate economică, și nu valorează numai atâta cât poate produce. El are drept la libertate, la conștiință, la spiritualitate. Prin crimă și brutalitate s'a realizat succesiv tipul omului mașină, fără Dumnezeu și morală, fără familie, patrie și ideal și un astfel de om nu poate avea viitor.

Comunismul este satanocrație, cel mai sălbatec sistem social cunoscut. De aceea el este anti-creștin, anti-național și anti-uman. Dar regimurile de acest fel sunt totodată și ateiste.

Ele deslanțuie de obicei prigoane mari pentru desființarea Bisericii lui Hristos. Astfel a trecut și Biserica rusească printr'un cumplit foc. Din înclătarea uriașă, dintre regim și Biserică, cea din urmă a câștigat biruința, căci sentimentul religios n'a putut fi stins din suflătul mulțimii.

Bolșevismul este anti-național, căci naționalismul este o piedică pentru realizarea scopurilor sale. În locul naționalului, a pus internaționalul, ca să se propage crezul sovietic, în mijlocul tuturor popoarelor civilizate. În sfârșit el este anti-uman, fiind contra naturii omului. Instinctul de proprietate, de familie și cel social, sunt bunuri organice ale ființei omului. Regimul Sovietic a nesocotit aceste atribuții specifice rasei omenesti.

Vreme de un sfert de veac, comunismul a înspăimântat permanent continentul nostru. Astăzi toate neamurile creștine se ridică într'o uriașă cruciadă pentru înfrângerea puterii satanice spre a dobândi victoria finală.

Războiul sfânt, care s'a început, este lupta binelui contra răului, a vieții în contra morții și a civilizației contra barbariei.

„Să învie Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui. Precum piere fumul să peară, precum se topește ceara de fața focului, așa să peară păcătoșii dela fața lui Dumnezeu”. Avem credința nesdruncinată că așa va fi.

Pr. L. DAVID

Noul protopop ortodox al Abrudului

În ziua de 3 Iulie a. c. s'a făcut consultarea colegiului electoral al protopopiatului ortodox român al Abrudului, pentru întregirea scaunului de protopop, care este vacant de un an.

Din 4 candidați, doi au întrunit un număr mai mare de voturi: Pr. Ioan Fodorean, administrator protopopesec delegat și paroh în Valea Bulzului și Pr. Ștefan Moldovan, paroh în Tâmpoiele.

Având această idrcție, consiliul vicarial din Alba Iulia s'a întrunit în ziua de 24 I. c. pentru a face numirea, în conformitate cu legea bisericească în vigoare.

Amândoi candidații sunt preoți cu o temeinică cultură teologică, bucurându-se de un mare prestigiu în cercurile bisericești.

Cumpănind bine toate motivele și în interesul întregului organism bisericesc al tractului protopopesec Abrud, pentru această înaltă demnitate, consiliul vicarial a făcut numirea de protopop P. C. Sate Fodorean, urmând să fie confirmat și de P. S. S. episcopul Nicolae al Clujului.

Noul protopop este o personalitate proeminentă a vieții bisericești și are un bogat trecut de realizări în viața noastră publică.

Nr. 493—1941.

Concurs

Pentru întregirea parohiei Mogoș-Mămăligani, protopopiatul Lupșa, vacantă se publică concurs repetit, cu termen de 30 zile, socotit dela prima publicare în „Renașterea”. Parohia e de clasa III. Preotul numit va beneficia de următoarele venituri:

1. Salar dela Stat conform calificăției;
2. Casa parohială, edificiu nou, cu supraedificatele necesare;
3. Sesiunea parohială, 4 jug. 974 stg. fânaț, plus cimitirul;
4. Câte 8 cupe grâu, familiile cari au plug, câte 4 cupe familiile cu jumătate plug, câte 2 cupe familiile fără plug.
5. Câte o zi de lucru dela fiecare familie;
6. Stolele obișnuite în parohie.

Candidații își vor înainta cererea de concurs și actele reglementare Veneratului Consiliu Vicarial, și cu anunțarea acestui Oficiu Protopopesec se pot prezenta apoi în parohie spre a face cunoștință cu credincioșii.

Baia de Arieș, 12 Iulie 1941.

Oficiul Protopopesec în înțelegere cu Consiliul Parohial.

Protopop: Vasile Șpan

1-3

Intreaga Basarabia și Bucovina se află în mâna Românilor

Comunicatul Marelui Cartier General al Armatei a comunicat în ziua de 26 I. c. că trupele române au pus stăpânire pe întreaga Basarabie, cutărind această provincie și de ultimele trupe sovietice.

Eroismul inegalabil al soldaților noștri viteji, printr'o luptă grea de 4 săptămâni, a dus neamul românesc la o victorie strălucită și astfel la Răsărit s'a stabilit hotarul sfânt al României Mari.

Neamul întreg se închină cu smerenie înaintea ostașilor care s'au jertfit pentru Țară și slăvește cu toată recunoștința glorioasă faptă de arme a luptătorilor desrobitori.

Acum cu adevărat se ivesc zorile prevestitoare ale marelui zile de lumină, când din nou vor fi laolaltă toți fiii neamului românesc.

Ascultă, Doamne al Puterilor, și această caldă rugăciune a milioanele de Români.

Academia teologică din Oradea la Timișoara

În anul școlar viitor — dar cărările viitorului numai Dumnezeu le cunoaște — Academia teologică din Oradea va funcționa pe lângă Episcopia din Timișoara.

Capitala Banatului pe drept cuvânt se poate acum bucura că, având scaun episcopesc, poate găzdui și o înaltă școală teologică.

Așezarea vremelnică a acestei Academii în Timișoara este însă un fapt foarte important pentru eparchia Timișorii, fiindcă se va evidenciat și mai mult necesitatea de a deschide un institut teologic academic propriu, mai ales că în acest oraș se află o seamă de alte școli înalte.

Timișoara merită deplin să aibă un focar de morală creștină și cultură națională, iar o Academie teologică stă în primul rând în slujba acestora.

No. 2619—1941.

COMUNICAT

Referindu-ne la comunicatul nostru Nr. 2426—1941 publicat în „Renașterea” Nrii 27, 28 a. c. aducem la cunoștință Cucernicilor preoți, că între timp am primit cu adresa Prea Sfințitului nostru Episcop Nicolae din Cluj, Nr. 1959—1941, încredințarea ca să examinăm la Vicariatul nostru pe elevii cântăreți cari au absolvat cursurile dela Nușeni.

Cucernicii preoți vor încunoștința pe cei interesați, ca să-și trimită cererea cu actele necesare la Vicariat și nu la Sibiu.

Termenul de înaintare al cererilor este până la 1 Septembrie 1941.

Alba Iulia, 22 Iulie 1941.

Președinte: Pr. AL. BABA

Secretar:

Pr. T. CIURUȘ

Tip. „ALBA” Cenzurat